

Desen de A. LUCACI

VEDETA

- Maestre, am onoarea să vă propun rolul lui Romeo...
- Refuz, amicul Romeo moare, iar eu sînt nemuritor!

urzica

ANUL XIV • Nr. 2 • 31 IANUARIE 1962 • 16 PAGINI 1,50 LEI

SUS PE BASCULĂ

În jurul basculei cooperativei animația era în toi. Saci, lăzi, oameni, își așteptau rîndul. Gestionarul, transpirat, nu mai prididea:

— Hei, Costache, cîți saci cu cartofi ai cîntărit?

— 14, tovarășe gestionar. Total 1300 kilograme de cartofi.

— Urmează usturoiul. Sus pe basculă.

— Urmez eu, tovarășe gestionar. Usturoiul mai poate aștepta. Îngînă obosit Moș Toader Eremia. Vin de la circa sanitară. Medicul m-a ciocănit, mi-a spus c-am slăbit și m-a trimis aici la cooperativă. Mi-a dat și recomandare. Citește.

Desface gestionarul biletul și citește: „Circumscripția sanitară Buteni, raionul Gurahonț, către cooperativa comunei. Bon valabil pentru una cîntărire cetățean suferind. Cooperativa e rugată ca sub rubrica „diagnostic“ să certifice pe proprie răspundere greutatea bolnavului“.

— Urcă pe basculă, Moș Toader, dar să știi că bascula are bătaie. Uite aici. Cîntărești între 80 și 100 de kilograme...

— Atunci n-am slăbit, că 70 cîntăream cînd eram flăcău bun de-nsurătoare. Eu de pe basculă nu mai cobor, fiindcă de cum mă dau jos, abia mă mai țin pe pi-

cioare... Da' ia spune-mi, de ce nu ne cîntărește la circa sanitară?

— Păi, acolo n-au cîntar de persoane. Au cerut ei la raion. Au arătat că la o asemenea cîrcă sanitară un cîntar e absolut necesar. Nimic. Li s-a răspuns pe semne să folosească rezervele interne. Și rezervele lor interne sînt bascula cooperativei. Altul, cine urmează?

— Eu, tovarășe gestionar. M-au trimis să-mi cîntărești copilul. Slăbește mereu.

— Hopa sus, Mitică!... Stai cuminte. Cîți ani ai?

— 8 ani, nene.

— Bravo puștiule, 140 de kilograme la opt ani, mai rar!

— Cît avea și ăla de la circ, mămico, ăla care sfărma lanțurile...

— Copilul e obez, tovarășă. Citește aici negru pe alb: 140 l...

Aoleu!... Măi Costache, ia sacul jos de pe basculă. Ce naiba? Facem medicină sau ne jucăm? Cooperativa e băgată de aproape două luni în rețeaua medicală, și tot n-ai învățat regulile de cîntărire și igienă?... Puștiule, ai 37 de kilograme, netto, fără cartofi...

— Tovarășe gestionar, parcă bascula are totuși bătaie...

— Așa e... Costache, ia pune cîțiva cartofi aici în partea astă-

laltă... așa... mai adaugă și două cepe... Acu' parcă e mai bine... uite, cu usturoiul ăsta nu mai are bătaie.

Ajunși la cîrcă, bolnavii au înmînat medicului rezultatul sub-unității medicale, cooperativa de consum Buteni.

— „...se certifică prin prezenta că tînărul Mitică Axinte are greutatea de 37 kilograme, cinci cartofi, două cepe, un usturoi și mai poftiți pe la noi că ne-a sosit marfă nouă... În ceea ce privește bolnavul Toader Eremia, l-am reținut pe basculă pentru întărirea organismului. Semnat responsabilul punctului sanitar și centrului de contractare U.R.C.C.... feicer-gestionar indescifrabil... P.S. Mîine zi de varză, nu trimiteți bolnavi.“

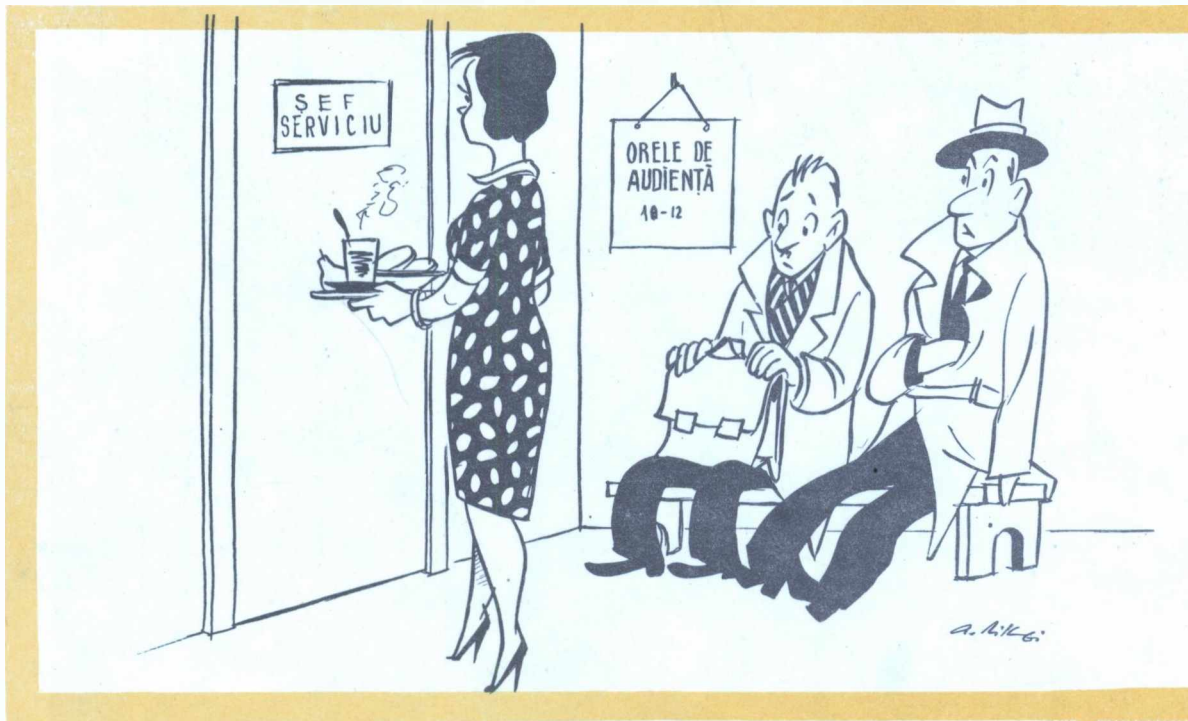
Au procedat cum se cuvine forurile în drept cînd au refuzat repetizarea unui cîntar circumscripției sanitare Buteni.

În primul rînd au strîns legăturile dintre cooperativă și secțiunea sanitară a sfatului.

Și datorită acestui caz unii s-au strîns și legăturile cu „Urzi“.

Pentru care le mulțumim și le facem această cîntare, că de la niște cîntare pornește...

I. AVIAN

— De ce n-or fi respectînd orele de primire?
— Pentru că respectă orele de masă...

Desen de RIK AUERBACH

STELICĂ

— Povestea n-am s-o iau chiar de la început, pentru că vreau să fiu scurt.

— Bine faci.

— Ce vrei să insinuezi?

— Nimic. Dar să te ții de cuvînt.

— Va să zică, să începem cu Stelică. Lucrează omul ăsta de vreo cîțiva ani la o mașină de un anumit tip, sosită într-o anumită zi de la o anumită fabrică, care a livrat-o întreprinderii lui, situată undeva în partea de nord a orașului.

— Parcă era vorba...

— O să fiu scurt. De-altfel, cu Stelică am terminat. Să trecem la Fănică.

— Poate trecem direct la plebiscit, vorba lui Trahanache.

— Nu, că ăsta nu-i Fănică ăla. E altul. ăsta lucrează de vreo cîțiva ani la o mașină exact de același tip, ca mai sus, sosită exact în aceeași zi de la exact aceeași fabrică, care a livrat-o întreprinderii lui, care însă e situată exact în partea de sud a orașului. Adică diametral opus față de a lui Stelică.

— Dacă mă iulești...

— Sigur!

— Treci la plebiscit!

— Nu mă-nterupe. Aici e o problemă serioasă, de producție. Înțelegi, Stelică și Fănică...

— Am înțeles, lucrează la același tip de mașină, unul la nord, altul la sud, iar mata o să fii foarte scurt.

— Ce vrei să insinuezi?

— Nimic. Că o să te ții de cuvînt. Dă-i drumul.

— Mda. Unde am rămas? Ah, la Fănică. Am terminat și cu el, și cu Stelică. Acuma trecem la mașină.

— „Moscvicei“?

— Nu, la mașina de alezat, la care lucrează Stelică. E ceva clasa întâi. Dar și a lui Fănică e tot clasa-ntii. Același tip, același model, aceeași putere, aceleași caracteristici statice, aceleași caracteristici dinamice, același gabarit. Știi de ce îți spun toate astea?

— Ca să fii cît mai scurt.

— Ca să vezi că mașinile sînt la fel, dar oamenii nu sînt. Dacă la Stelică prețul de cost per bucă de alezat vine atîta, la Fănică vine atîta și ceva. De unde apare aceluia ceva?

PRIETENIE LA „TOARTĂ“

Zi-i fe nume

de MIRCEA PAVELESCU

Ce-o fi cu Nicolai Bratoșin*)
C-a renunțat definitiv la vin?
Fiind pe post de secretar de Sfat
S-o fi gîndit că nu e indicat
Și că desigur nici frumos nu-i ȝade
Să bea doar vin de treisprezece grade,
S-o fi gîndit că n-ar strica de fel
Să lnmulȝească gradele nișel
Cam plnă la cincizeci-șaiszeci și chiar
Ceva mai mult, vreo șaptezeci mărar,
Deci, șlibovișă, „pară“ și rachiu
Și altele pe care nu le ȝtiu
ȝi distilează aburii din plin
In creerii lui Nae Bratoșin
Drept care insetatul meu erou
Atunci cînd vrea să intre în birou
Se poticnește regulat de prag
Continuîndu-șî cursa în zig-zag
Între-un sușiiț profund și-o interjecție
(Ca omul fără „bară de direcție“).

— Ce tot te ȝii de mine, măi băete,
Nu vezi că-s obosit și că mi-e sete
Păi asta-i lipsă de condescendență
E aroganșă, e impertinenșă
Să dai năvală în birou la mine
Cînd ȝtii de la-nceput că nu mi-e bine.
Cunosc problema ta, de astă vară!
Cum n-am făcut nimic? Ia ieși afară!

Și tu, tovărășco, ce mai vrei?
Decît să am de-aface cu femeii
De care să nu scap nici zi nici noapte
Prefer să beau un kilogram de lapte.
Ești pisăloagă, soro, ca o cașă
ȝei omul la-ntrebări de dimineașă
Și-l ȝii în gheare pînă către seară...
Cum? Vii la mine pentru prima oară?
Și ai pretenșia nemăsurată
Să-ȝi lămuresc problema dintr-odată?
Să-mi iasă vorbe că te protejez?
Ia șterge-o plnă nu mă enervezi!

Iar dumitale moșule nu-ȝi pasă
Că ȝade moartea și te-așteaptă acasă
Și absentezi mereu de la-nilnire
Venind aici, ca să mă scoți din fire?

E plin de duh numitul secretar,
Spiritual ca dumnealui mai rar,
De-aceea l-am ales ca din Blejoi
S-apară, din păcate azi la noi
Dar nu ca scriitor care amuză
Ci după cum vedeși, pe post de muză.

*) Secretarul Sfatului popular Blejoi-Ploiești.

VICTOR PIȚIGOI

— Habar n-am. Dacă aș ȝti să răspund la astfel de întrebări, m-aș înscrie urgent la concursul „cine știe, cîștigă“.

— Stelică s-a înscris.
— Și?

— A știut și a cîștigat. E spirit. Aglomerație mare în capul lui! Urmează și cursurile serale.

— Aha, pricep, cred că ai venit ca să mă înscrii și pe mine la cursurile serale.

— Nu, dar pe Fănică tare l-aș înscrie. Altceva-i cînd e omul calificat. Învașă să-i smulgă mașinii toate roadele. Mașina are niște caracteristici. Le are și omul. Și dacă mașina le are bune iar omul proaste, n-am făcut nimic. Odată i-am spus-o scurt lui Fănică...

— Scurt? Nu cred.

— Ba da. I-am vorbit o după masă întreagă.

— Te cred.

— Ce vrei să insinuezi?

— Nimic.

— Vrei să știi ce i-am spus?

— Nu, că eu după masă am bilet la cinema.

— L-am întregat direct: cum ȝți explici tu că la Stelică preșul de cost e mai scăzut decît la tine? El nu-șî explică în nici un fel. Și atunci îi explic eu. Cum ești tu și cum e Stelică? El e inimos. Și mai cum? Organizat. Și mai cum? Calificat. Și mai cum?

— Și scurt. Foarte scurt.

— Și scurt! De-altfel am terminat! Și vreau să-ȝi spun că am băgat de seamă că ai fost ironic

și știi de ce: ȝi s-a părut că vorbesc prea mult! Tu la ce mașină lucrezi?

— La o mașină de alezat!

— Ca Stelică și Fănică!

— Exact! Pe Stelică îl știi?

— Da!

— Dar pe Fănică?

— Nu!

— Ba-l știi! Dar ȝi l-am prezentat cu pseudonim! Ia mai gîndește-te!

— Adică vrei să spui că eu aș fi...

— La revedere...

— Stai, stai o clipă. Vreau să...

— Ai vrut să fiu scurt, nu? Acum rămîne ca tu să te gîndești.

— Cum să mă gîndesc?

— Lung! La revedere!

ȘI FĂNICĂ

Te ploaie

PROBLEMA: Plouă. Sînt pe teren în comuna X. Acum, pe seară, am picot. Trebuie să scriu un reportaj despre viața de aici, din comună: oameni, întîmplări... ce s-a mai făcut nou... Poimîine, negreșit, predarea.

Cîteva date ajutătoare:

1. — Nu plouă — toarnă cu găleata.
2. — Documentează-te dacă poți!
3. — Nu poți!

Aceasta e problema. Ei bine, taie-mă, omoară-mă, dacă știu cum s-o rezolv. Dumneata dacă ai fi în locul meu, ce-ai face?... Ai pleca să te documentezi? Pe ploaia asta?!... Să fim serioși!... Uită-te pe fereastră. Vezi pe careva?... Nimeni, pustiu...

Și pe urmă, totul e să-ți găsești omul... întîmplarea... noul. Ceva despre care nu s-a mai scris încă pînă acum... În trei zile!... Scrie dumneata, poftim!... Adică, ce am eu cu dumneata? Să scrie tovarășul secretar de redacție, că dumnealui m-a programat pentru poimîine. Două zile documentarea, una pentru scris — ajunge... Nu-i așa, tovarășe secretar?... Uite c-am ajuns să vorbesc singur... Pînă mai adineauri am vorbit cu gazda — cu tovarășul Iliuță Prundu. M-am sfătuit și cu el.

— Nu-i nimic — zice. Scrie și dumneata mai pe scurt. Începi cu frunțașii. Dacă vrei, într-un ceas îți fac cunoștință...

— Pe ploaia asta!

— Pe ploaia asta. Uite, să-i luăm de aici...

Și mă duce la fereastră.

— Drept, peste drum, vezi casele alea la roșu?! Roșu îl cheamă și pe proprietar. Sînt casele lui. A primit pe 660 zile-muncă peste 7.000 kg cereale, bani — tot așa vreo șapte sau opt mii de lei, afară de cartofi, lînă, furaje... Dincoace, gard în gard cu el, stă Lăzărescu. Lucrează la orezărie. Așa... da' ce faci?... Nu scrii?

— Ne uităm unul la altul. Ce să scriu?...

— Așa e — zice. S-a mai scris despre asta. Scrie despre grădină — poftim! Despre grădina de zarzavat. Că-i nouă-nouă. N-a mai scris nimeni despre ea. Numai la zarzavat avem vreo sută și

ceva de hectare... Hai dincolo, în bucătărie, să ți le arăt!

Ploaia continuă. O ascult în streșini... Of! că numai mline nu-i poimîine...

Și eu, aici, nemișcat, cu tovarășul Iliuță Prundu care numai contenește cu propunerile:

— Ți-arăt și „zootehnicu“, dacă vrei. Din pod. Vreo opt sute de porci, două mii de oi... păsăret...

Pînă la urmă se dă bătut. Iese. Iese și se întoarce numaidecît cu o carafă de negru virtos. Să mă ajute în muncă — zice... Pe dumnealui mă roagă să-l iert. Își așteaptă nevasta. S-a dus să mai cumpere cîte ceva de la Craiova. Vine cu autocamionul colectivei. Acu', pe seară, zicea. Da', cu ploaia asta...

Și mă lasă să-mi văd de problemă.

Încep să-mi despachetez puținele lucruri: hîrtia de scris, periuța, pasta de dinți... unde să le așez? Etajera din colț e plină: Cehov... Sadoveanu... Twain... Ale cui or fi oare?

Pe raftul din mijloc cîteva albume vechi reparate cu pelicanol. Deschid la întîmplare unul din ele: Iohannes Brahms — Simfonii... altul: Chopin — Nocturne... altul: Beethoven — Sonate... Toate aparținînd studentei Anișoara I. Prundu — Conservatorul „Ciprian Porumbescu“. Adică fetei lui Iliuță Prundu... Și odaia asta... biblioteca... tot ale ei trebuie să fie. Aici își petrece ea vacanțele cînd vine de la București. De aceea e strîns covorul, dușumeaua acoperită cu ziare... Și mobila e acoperită cu hîrtie. O fi adusă de curînd.

Și odată, așa, nu știu ce-mi vine: „Păi asta e noul, tovarășe, ce mai vrei? Întîmplarea pe care o cauți. Scrie-o, ce mai aștepți? Scrie așa: Neașteptată întîlnire cu Iohannes Brahms.“

Stai, că mi-am adus aminte ceva!... Anișoara Prundu n-o fi cumva studenta aceea de-am auzit-o astă-primăvară la Casa Studenților?... Ei, că parcă numai ea e singura fată de colectivist acolo, la „Ciprian Porumbescu“! Mai sînt ele. Nu cu miile ca-n alte facultăți, dar sînt. Nu

— Vă rog, am nevoie de o informație exactă...
— Adresați-vă la alt ghișeu! Aici se dau numai informații simple...

e ceva nou — chiar atît de nou — cu alte cuvinte. S-a mai scris despre asta. Au apărut și fotografiile...

Să fi fost din pricina oboselii?... A vinului?... Nu știu. Atîta știu c-am ațipit. M-a trezit hurea unui autocamion. Afară s-a înnoptat de-a binelea. Autocamionul s-a oprit în fața ferestrelor. Aud trîntindu-se uși... glasuri care strigă, se-ndeamnă... Zor mare. S-o fi întors nevasta tovarășului Prundu... Mă ridic să nu mă găsească așa.

Ploaia nici acum n-a stat. Se scurge pe geamuri ca o cerneală sclipitoare... Dacă și mîine dimineață o ține tot așa...

N-apuc să-mi sfrîșesc gîndul. A ciocănit cineva la ușă. Aprind lumina — deschid. E tovarășul Prundu. Cu glugă de sac în cap, plouat, parcă-i Robinson.

Mă roagă să nu mă supăr, dar... Și-mi spune ce-l doare.

I-a cumpărat fetii ceva. Să-i facă surpriză cînd o veni acasă. Dumneaei, nevastă-sa (și nici el, chipurile) nu se prea pricepe în chestii d-astea, de muzică. Iată de ce, vrea să știe: face, ori nu face, banii?

— Dumneatale ce spui, face? Vorbind se dă de-o parte. Și, întocmai cum ai despacheta un obiect înfășurat în mai multe hîrtii, în spatele lui apar, pe rînd, nevastă-sa, șoferul autocamionului, un alt colectivist, care l-a ajutat peșemne la cărat... și abia la urmă și la urmă de tot — infofolită în pleduri și prelate — surpriza: o pianină.

A mai aprins cineva un bec?... Nu?... Atunci, hm... mi s-o fi părut, peșemne.

E o surpriză cu placă de bronz și corzi încruciate.

Nevasta lui Prundu începe s-o moșească. Ii descoase prelatele. Ies la iveală sfeșnicele, sculptura...

Iliuță Prundu o ajută și el. — ...din banii pe sfeclă, frate. Cea mai bună pianină.

S-a mai aprins un bec. Da, da! Și știu și unde. Aici — în capul meu s-a aprins. Am găsit!

La lumina lui, mă așez la o masă și scriu. Scriu așa:

PROBLEMA: Plouă. Sînt pe teren în comuna X. Trebuie să scriu un material. Pînă mîine dimineață e gata.

GEORGE OLTEANU

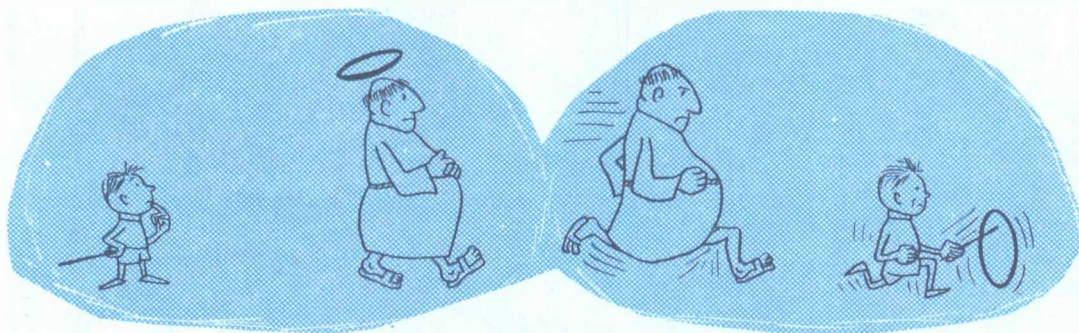

— Cum? Nu vezi? Lasă, că-ți citește! Ascultă. Regia Bonifatti, imaginea Malinetti, decoruri Lanerotti, costume Ronaletti, direcția de scenă nu știu cum se citește că-i cu dublu v și cu q. Vrei să-ți citească tot ce se vorbește? Cum? Știi italianește? Mă rog, dar să știi că pe mine nu mă deranjezi, pentru că am mai văzut filmul, când s-a dat în centru. În centru s-a dat cu completare, dar era scurtă. De ce naiba sîsîie lumea în sală? Nu-și dau ei seama că tu, care știi italianește, nu mai auzi nimic? Păcat că nu-i colorat! Tu crezi că în Italia se mai poartă ruj rosé? După ce o sărută, probabil că el trebuie să se uite pe fereastră. Uite că nu se mai uită. Dar să știi că pînă la urmă, ea nu se mărită cu asta. Se mărită cu ăla

cu cicatricea. Cum? Păi, nu-ți spusei că am văzut filmul? ăla are și un copil din prima căsătorie. Ehe, să fi jucat Jean Marais rolul ăsta! Eu, dacă eram regizor, îl puneam pe Jean Marais să joace în toate filmele. Și în documentare. De ce naiba sîsîie lumea? Parcă-s gînsaci. Fii atentă cum îl spînzură pe ăla cu cicatricea! Cum? Zici că dacă îl spînzură nu mai poate să se însoare cu ea? Ba poate, pentru că îl salvează pînă la urmă. Pe urmă, o să fugă, ca să prindă trenul. Aici să vezi bătaie, în tren. Fii atentă cum o să-l dea cu capul de locul unde scrie „E pericoloso sporgersi“ și pînă la urmă îl încuie acolo unde scrie că nu se folosește în timpul staționării. Ce naiba au ăștia că sîsîie tot timpul? Când am fost

prima dată, nu sîstia nimeni. Eram singură. Vai tu, ce-am mai plîns. Eu, cînd sînt singură, plîng todeauna. Plîng cu sughituri. La sughituri, au sîsîit cîțiva. Dar acuma de ce sîsîie, că slavă domnului, acum nu sughit?! Să-l vezi acuma cum o să cadă de pe call! Ce? Știi că nu-i călare, dar o să încalce imediat și pe urmă o să cadă. Ai văzut? Ți-am spus că o să cadă? Dacă nu cădea ajungea la timp și se căsătoreau imediat. Și ea, îl așteaptă, săraca! ăstia doi de lingă mine s-au dus și stau în picioare pe interval. Și-or fi dat seama că ne deranjează cînd sîsîie! Nici n-ar trebui să ocupe locuri, dacă au ticul ăsta. Dacă se juca la grădină, puteam să-mi aprind o țigară. De ce nu s-or fi făcînd și grădini de iarnă? Așa cum sînt vara săli cu tavanul descoperit, să se facă și iarna grădini cu tavanul acoperit! Vezi că pleacă și ăștia din față? Or fi înțeles și ei că ne sîcîie cu sîsîielile. Tot e bine, că s-au simțit, alții nici nu se sinchisesc! Ei, ea o rupe definitiv cu el. Nu, tu, asta nu e ea, asta e ailaltă. Ailaltă-i ea. Ce naiba, ești așa mioapă că nu-ți dai seama care-i asta și care-i ailaltă? Dacă n-ai înțeles filmul, stai să-ți explic de la început. De acolo, unde a venit ăla cu cicatricea și a spus „bon giorno, bambina“. Cum? Sigur că nu se înțelege nimic, dacă sîsîie ăștia din jur. Și nici sonorul nu-i bun. Hai să strigăm împreună: „so-no-ru“! Lasă că-ți povestesc eu filmul de la început. Dar nu acuma, că se termină. Ieșim și ți-l spun afară. Nu vrei afară că-i prea frig? Atunci, intrăm la un cinema, să mai vedem un film. Pe ăsta ți-l povestesc în timpul jurnalului, că tot l-am văzut aici!

P. LUDMILA

FARĂ CUVINTE

Desen de PAVEL ILIEȘ

Tema majoră

— Se cade să văd lucrurile-n mare,
Am terminat cu temele minore
Ce mi-au răpit atât amar de ore...
Voi scrie despre-automatizare!

Automatizare!... Foarte bine!
Ea parcă dă producției scînteie,
Se cade să merg însă prin uzine
Să văd concret în ce constă și ce el...

Dar cum să-ncep? Mai bine-aș încerca
Cu-o definiție sau cu-un citat
Mi s-a părut că tema nu-i prea grea.
Poftim în ce problemă m-am băgat!

Automatizarea este, clar,
Un lucru principal ce se impune
Ca factor prin esență necesar
Ca să dea... ăă... produse tot mai bune.

Automatizarea, ca să-ncep... ăă... ea
Înlocuiește niște aparate
Cu altele mai perfecționate
Sau... aproximativ... așa ceva.

Automatizarea-i o problemă
Cu-nsemnătate netăgăduită
Dar nu pot afirma că e o temă
Atît de... cum să-i spunem... inedită.

Automatizarea e-un șurub,
Mai bine zis e o verigă, care
Cum este prinsă într-un lanț mai mare...
Nu face de-un belciug să mă ocup!

Cam ăstea sînt ce-a prins atunci să spună
Poetul nostru care-ulterior
S-a apucat să scrie-n mod major
Un text de muzică cu multă lună...

O. CONSTANTIN

Unele unități comerciale din raionul Sibiu sînt pur și simplu blocate de ambalajele neridicate la timp din cauza delăsării manifestate de conducerea O.C.L. Alimentara, O.C.L. Aprozar și T.A.P.L.

— Ați adus alte lăzi cu marfă? Poftiți pe aici spre biroul de primire!!!

Desen de ADRIAN ANDRONIC

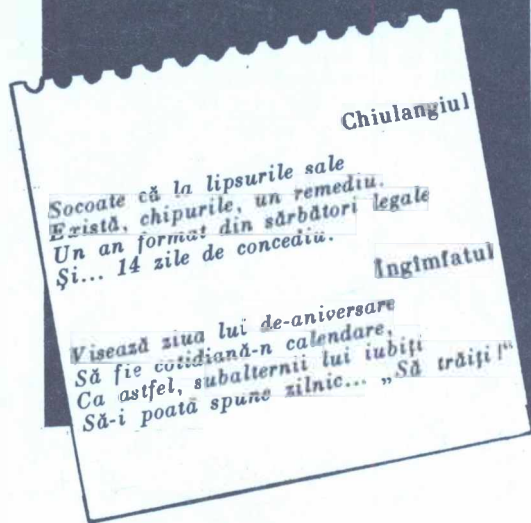
— Alo... alo... fabrica „Muncitorul liber“ Bacău?...
 — Da... „Muncitorul liber“.
 — Aici întreprinderea metalurgică de utilaj din Medgidia.
 — Ne pare bine, Medgidio.
 — Pentru ce?
 — Pentru nimic. Ne pare bine, dezinteresat... Cu ce vă servim?
 — Cu piese.
 — Cereți Teatrului de Stat. Ei au piese. Și clasice, și contemporane.
 — Nouă ne trebuie piese contemporane. Piese pentru excavatoare...
 — Aha, tematică majoră. Șantiere, excavatoare, combine... Dar să știți că nici „Celebru 702“ nu e rău...
 — Alo... aici Medgidia... tovarășe, am comandat la dumneavoastră 11 piese...
 — Se joacă... asta... se face... nu sînt gata. Dar n-aveți nici o grijă.
 — N-avem nici o piesă.
 — Acum, în luna iulie, n-avem vreme de piesele dumneavoastră.
 — De ce?
 — Fiindcă acum sîntem ocupați cu planul nostru. Alo... Medgidia... se aude?
 — Se aude dar nu se vede.
 — Reveniți. Uite, vă trec în agendă.
 — Mulțumim.
 — Pentru puțin...
 — Și pentru puțin e bine, dar deocamdată e pentru nimic...

 — Alo... Bacăul?...
 — Da, Bacăul.
 — Aici Medgidia.
 — Și ce, crezi că ne sperii?
 — Sînt gata piesele?... E a treia revenire.
 — Și ce, mă rog? Există un număr fix?...
 — Sîntem în august.
 — Și noi tot în august. Înseamnă că începem să ne-nțelegem... Alo... Medgidia?...
 — Da...
 — Am vrea să-ncepem o colaborare mai strînsă cu dumneavoastră...
 — De acord...
 — Trimitem cîțiva tehnicieni de-ai noștri să studieze specificul dumneavoastră...

— Cu plăcere...
 — Ne-am gîndit că Medgidia e aproape de Constanța... litoral... plajă... știți, specificul... cooperare între...
 — Între munte și mare... Noi am vrea însă o colaborare între piese de schimb și...
 — Priviți problema prea îngust... schematic, numai producție...
 — Alo... aici Medgidia... tovarășe, unde-s piesele? Ne lasă gura apă după ele...
 — Cred și eu că vă lasă gura apă. Marea aproape, valuri, pe apa mării de pe întinsul litoral, și-o chitară cînta, a plecat un tren spre marea-albastră...
 — Da, dar a sosit fără piese...
 — Nici o grijă, îmi notez în agendă.
 — Și?
 — Și în cel mai rău caz, vă expediez agenda.

 Aici, convorbirile au luat sfîrșit. Au luat sfîrșit convorbirile și au luat început adresele...
 Medgidia a început să trimită adrese, vorba cîntecului: „și una și două și patruzeci și nouă, zi Garofița, măi“..
 Numai că „Garofița“ nu zicea nimic. Garofița, adică Bacăul, primea adresele, le citea și le băga în sertar. A intervenit din nou Medgidia.
 — Se poate, măi tovarășe? Noi vă scriem și voi ne băgați în sertar?
 Și nu i-a mai băgat în sertar; i-a băgat în dosar. A făcut Medgidia reveniri la adrese, adrese la reveniri, reveniri la reveniri, și iar vorba cîntecului, „souvenirs, souvenirs“, adică „amintiri, amintiri“, adică toate adresele Medgidiei au rămas uitate în sertarele Bacăului, ca simple amintiri neplăcute. În total 12 souvenirs „express“, 4 souvenirs telefonice și 6 souvenirs telegrafice. La aceste melodii Bacăul n-a răspuns nimic. Ce să-i faci? N-are pe semne ureche muzicală! Și totuși care este cheia acestei nepăsări? Fiindcă altfel, vorba cîntecului vechi: „La Bacău, la Bacău o să se întîmple o mare dandana“.

AL. VIANU

Chiulangiul
 Socote că la lipsurile sale
 Există, chipurile, un remediu.
 Un an format din sărbători legale
 Și... 14 zile de concediu.
 Îngîmfatul
 Visează ziua lui de aniversare
 Să fie cotidiană-n calendare.
 Ca astfel, subalternii lui iubiți
 Să-i poată spune zilnic... „Să trăiești!“

EXTERNĂ

Țăranii din regiunea portului japonez Yokohama au demonstrat împotriva bazei militare americane care le ocupă pămînturile.

Țăranii au ajuns la disperare
 Vădînd că n-au ce pune în castroane
 De cînd, în loc de grîne, pe ogoare
 Cresc numai... bazele americane.

V. D. POPA

In dorința de a epata, unii tineri se plimbă pe străzi cu radio-ul după ei

Anul 1900
 Flașnetă cu maimuța

Anul 1962
 Maimuța cu flașnetă

Desen de PAUL ȘERBAN

CINE
 E
 PE
 FIR?

A Ș A F A C E A MICHEL-ANGELO...

Pentru a respecta adevărul istoric, ținem să precizăm că, deși era maestru în amestecul culorilor, Michel-Angelo n-are nici un amestec în renovarea restaurantului „Reșița” din orașul cu același nume. Mai întâi pentru că Michel-Angelo a trăit în Cinquecento — deci în jurul lui 1500 — și renovarea restaurantului s-a făcut în anul 1961 — cu alte cuvinte, titanul netrăind 460 de ani, n-a avut nici cum să spună: „Am trăit s-o văd și p-asta”. Singurul amănunt de reținut e că directorul comercial al O.C.L.-ului mixt Reșița a vrut să se aleagă cu o glorie nepieritoare în combinația culorilor și pînă una alta s-a ales c-o „mustrare scrisă cu avertisment”. Dar... mai bine să vedem cum a vrut „titanul” de la O.C.L. să umbrească gloria titanului din Cinquecento.

Așadar, se trece la renovarea restaurantului. Directorul comercial al O.C.L.-ului (rețineți: Albu Nicolae, nu Michel-Angelo) trece și el în fiecare zi „pe șantier”. Trece zilnic, ca să facă zile fripte lucrătorilor zugravi.

— Mă băieți, aici nu-mi place! zice el strîmbînd din nas. Plafonul l-ați făcut prea alb!

— Da' cum să-l fi făcut, tovarășe director? întrebă lucrătorii.

— Ei, cum! zice el cu competență. Doar sînt atîtea nuanțe pe pămîntul ăsta! Spre exemplu — să zic mov!

— Păi cine-a mai văzut tavan mov cu pereți verzi?

— Mă, nu mă-nvățați voi pe mine! Pentru armonia culorilor trebuie mai multă subtilitate.

— Ce zice? întrebă un lucrător.

— Zice că așa nu e bine!

Directorul comercial se plimbă agitat ca Napoleon în preajma bătăliei de la Watterloo (sau altă localitate) și spune:

— M-am răzgîndit: faceți tavanul portocaliu și pereții bleumarin, zidul din fund violet și la intrare sepia-natur...

— Cum, cum?!

— Cum ați auzit!
— Așa ceva n-am auzit!
— De! ride directorul comercial c-un aer de titanică superioritate competentă. De unde s-auziți voi, dacă n-ați lucrat la opere de artă? Combinația culorilor — iată secretul marilor maestri. Așa făcea Michel-Angelo! De ce nu învățați de la el? Aia, e că lucrați sectar.

Din cauze obiective, maiștrii zugravi reșițeni n-au putut face schimb de experiență cu maestrul Michel-Angelo; în schimb, directorul comercial a făcut experiență pe banii O.C.L.-ului. Căci în fiecare zi îi venea altă „inspirație”, iar zugravilor le venea să-și ia lumea-n cap: ba plafonul bleumarin cu dungi carmin-singerii ba plafonul sîngeriu cu dungi bleumarin-argint, adică altă inspirație și alte vopsele și firneiss în valoare de 2.844 lei, plus mîna de lucru. Directorul comercial a rămas la „inspirațiile” sale, iar comisia de recepție a rămas paf: un perete galben, unul sepia-natur (a nu se confunda cu sîștel-natur) — adică deși zugrăveala se executase pe lumea asta, ieșise ceva ca de pe altă lume.

— Cine-a avut ideea asta? au întreat consternați membrii comisiei de recepție.

— Eu! a răspuns mîndru ca un firneiss directorul comercial. Am vrut să întăresc densitatea psihologică în armonia culorilor, cum făcea și Michel-Angelo, ba chiar am vrut să-l depășesc!

— Tovarășe director comercial, nu știm cum făcea Michel-Angelo, dar dumneata o făcuși de oate!

Directorul Albu s-a făcut cînd galben cu dungi, cînd sepia-natur (am mai spus să nu confundați cu sîștel-natur) și n-a mai spus nimic.

Poate că nici n-ar fi avut ce să mai spună. Că una e să fii un bun director comercial și alta e să arunci pe pereți aproape 3.000 de lei și să nu-l întreci pe Michel-Angelo!...

VALERIU FILIMON

— Avansezi, Popescule?
— De dv. depinde, tovarășe director!...

Desen de A. DRAGOMIRESCU

Epigrame

Unui student de la geologie
*Se descurcă cu mult foc
Nu cu-o rocă, ci c-un rock.*

Unei „vedete” din brigada
artistică.

*Se aud în sală zvonuri
Din parter pînă-n balcoane
Că te rădăcești prin tonuri
Remarcîndu-te prin... toane.*

Unui umorist

*El glumește
Cînd ne spune
Că scornește
Glume bune.*

Marla Pordea

Unui fotbalist codaș în muncă
*În muncă, și-o spun fără ocol,
Ai cel mai autentic... gol!*

Colonialistii portughezi făptuiesc
numeroase acte de violență în
Angola

*Ultimul lor act expres
Va fi actul de... deces.*

Nicolae C. Marin
Turnu Severin

Unui ospătar

*Chiar dacă n-are imbulzeală,
el totdeauna se pripește:
cînd face cite-o „socoteală”,
în loc s-adune... inmulțește.*

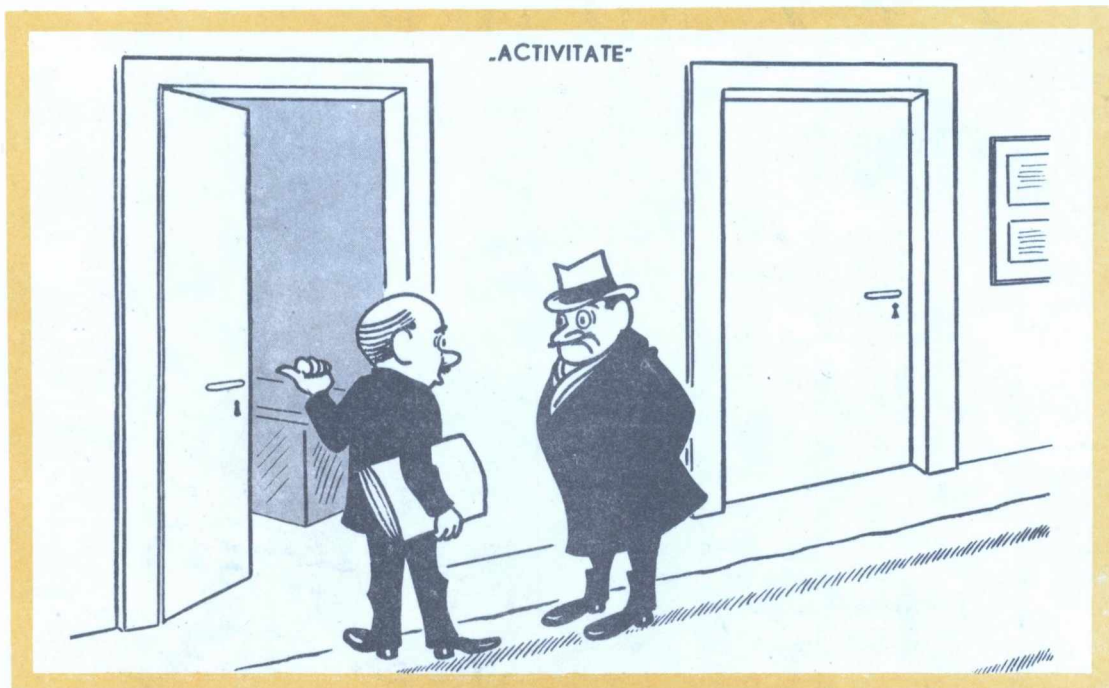
Mireea Codrescu

Unui medic oculist ce lucrează
superficial
*După cum constată unii,
(Just, firește)
Dinsul doar... de ochii lumii,
Îngrijește!*

EPITAF

Unui bețiv
*Spre grupă cînd te-au dus, cu fum
Te-au tămitat.
Și-ai mers pe cel din urmă drum,
Tot... ofumat.*

Viorel David

— Știi, funcționarul ăla de care spuneai că nu face nimic?
— Eii?
— A făcut o gripă

Desen de FRED GHENĂDESCU

ÎN TURNEU PRIN ASIA DE SUD-EST, GENERALUL AMERICAN M. TAYLOR ÎNCERCA SĂ CÎȘTIGE ÎNCREDEREA POPULAȚIEI DECLARÎND CĂ EL N-AR PUNE NICIODATĂ MÎNA PE SABIE. CEEA CE E ADEVĂRAT: DE CE SĂ PUNĂ MÎNA PE SABIE, DACĂ ARE PISTOL?

Din zona dolarului

Această „pictură” se găsește expusă la galeriile Norval din Paris. Lucrarea aparține pictorului Ribot și se intitulează „Robot”. Poate ar fi fost mai potrivit „Rebut”...

M I C R O C O M E N T A R I I

Un articol din „New York Herald Tribune” relatează că, din întreaga populație muncitoare din S.U.A., 7% sînt șomeri. Ceilalți au de lucru. Va să zică, ceilalți sînt numai amenințați cu șomajul...

★

F E L D E F E L T O A T E L A F E L

Ultrapedeapsă pentru ultracoloniștii

Autoritățile franceze nu înghit ultracoloniștii. De aceea, cînd poliția din Durquerque a prins cu mîna-n sac pe un oarecare Arsin Beques, l-a și înhățat. Ce făcuse acest Arsin Beques? Dar ce nu făcuse! La domiciliul lui s-a găsit un întreg depozit de armament. O pirotehnie particulară, destinată diversiunilor pe tema Algeriei. Dar nu i-a mers ultracoloniștii! Cu autoritățile franceze nu te joci. Cum au pus mîna pe el, l-au și dus în fața justiției. Dar parcă ce, cu justiția e de joacă? Cît ai zice pește, l-a judecat și l-a condamnat la... amendă. Nici mai mult nici mai puțin decît... 20 franci. Ceea ce echivalează cu 15 pachete de țigări. Care va să zică, na, domnule ultra, na, ca să te înveți minte, o săptămînă întregă nu vezi o țigară. Ei, îți mai arde acum să reincepi? Iar dacă îți arde, te privește. Dacă te prinde, poate să fie și mai rău. Poate te condamnă să te lași cu totul de fumat!

Șomajul și pamplezirul

Luînd deunăzi cuvîntul, un reprezentant al ministerului muncii belgian arată că șomajul nu-i un lucru chiar atît de grav, deoarece în țara lui sînt mulți „șomeri voluntari”. Adică, șomajul e un fel de capriciu. Cum s-ar zice, ce să-i faci,

dacă așa-s mofturile oamenilor: unul bea, altul fumează, altul șomează. Mă rog, fiecare cu pamplezirul lui. Al lui sau al patronilor?

Farfuridi în R.F.G.

Ziarul „Journal de Charleroi” scria deunăzi că politica externă a lui Adenauer se rezumă la două puncte: „ori să nu ducă negocieri cu Răsăritul, ori să ducă negocieri, dar în acest caz ele nu trebuie să ducă la nici un rezultat”. Vorba eroului lui Caragiale: „... ori să nu se revizuiască, primesc, dar atunci să se schimbe pe ici pe colo, și anume în punctele esențiale”. Dacă trăia Farfuridi, cu elocvența lui, în R.F.G. ajungea cel puțin ministru!

Gura păcătosului...

Un economist american a publicat recent un studiu intitulat „Nevoile și resursele Europei”. Pînă acuma, nimic deosebit. Tot felul de economiști americani publică tot timpul tot felul de studii. Dar acesta face îndeosebi pronosticuri. Cum va arăta Europa capitalistă peste 20 de ani? Va arăta strașnic! — ne asigură el. Peste 20 de ani, în Europa capitalistă chiar și șomerii vor avea televizoare și frigider. O fi și asta o încurajare pentru șomeri, care deocamdată nu caută nici televizor, nici frigider. Caută să scape de șomaj!

In mod conștient, dînd amploare panicii atomice, monopolisții americani obțin cîștiguri colosale din vînzarea adăposturilor antiatomice, americanilor speriați

Desen de D. NEGREA

Hollywood

de CONST. OTTESCU

Regizorul Cowley:

— Asta-i fata?

Bill (asistentul):

— Asta-i fata. (o arată)

— Brună?

— Brună!

— Înaltă?

— Înaltă.

— 16 ani?

— 16 ani.

— O.K. ! Miss, spune te rog „A” !

Fata:

— A!

Mr. Cowley:

— Are dicțiune.

Bill, încintat:

— Are dicțiune!

Mr. Cowley:

— Să facă trei pași.

Bill:

— Miss, fă te rog trei pași!

Mr. C.:

— Încă unul!

Bill:

— Încă unul.

Mr. C.

— E angajată.

Bill:

— Ești angajată!

Fata, în culmea fericirii:

— Îmi dați un rol?

Bill:

— Îi dați un rol?

Mr. C.:

— Rolul principal în noul meu

film: „Fecioara printre pirații!”

Bill, te rog susține-o!

.....

După trei repetiții:

Mr. C.:

— E acceptabil. Dar nu-i crnă.

Bill:

— Păcat că nu sînteți crnă!

Fata, dezamăgită:

— Concediere?

Mr. C.:

— No, operație.

.....

A doua repetiție:

Mr. C.:

— Nu merge!

Fata:

— Nasul?

Mr. C.:

— Nu, premolarii!

Bill:

— Sigur că da miss, premolarii!

Fata:

— Ce facem?

Mr. C.:

— Scoatem.

.....

Mr. C.:

— Nu merge!

Fata:

— Premolarii!

Mr. C.:

— No! Ochii!

Bill:

— Scoatem?

Mr. C.:

— No, rimelăm!

.....

Mr. C.:

— Nu merge.

Fata:

— Ochii?

Mr. C.:

— No ochii, părul!

Bill:

— Vopsim roșu?

Mr. C.:

— Nu...

Bill:

— Albastru?

— No! Radem!

.....

Mr. C.:

— Miss, nu merge!

Bill:

— De ce?

Mr. C.:

— Uită-te la ea! Bill, susține-o!

Fata, cu o ultimă suflare:

— Concediată?

Mr. C.:

— No, redistribuită! În rolul vrăjitoarei!

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

După cum a recunoscut însăși președintele S.U.A., milioane de tineri americani sînt nevoiți să părăsească școala din cauza condițiilor materiale, fără să-și fi terminat studiile. Pentru că în America nu înveți pînă termini studiile. Înveți pînă termini... banii!

Ziarul „De Waarheid“ relatează că guvernul olandez trimite în Irianul de vest grupuri mari de „militari îmbrăcați în haine civile“, sperînd că în felul acesta colonialiștii nu se vor deosebi prea mult de localnici. Dar se deosebesc chiar și îmbrăcați civil. Nu pentru că colonialiștii se cunosc după cum sînt îmbrăcați. Pentru că localnicii se cunosc după cum sînt... dezbrăcați.

Relatăriile martorilor oculari arată că țărani spanioli mai folosesc și astăzi mijloace de lucru rudimentare, aceleași pe care le foloseau cu sute de ani în urmă predecesorii lor. Ei și? Ce, autoritățile nu folosesc și ele mijloace pe care le folosea predecesorul lor, inchiziția, și nu se plîng de asta!

Cenzura britanică a interzis proiecția filmului „Acțiunea J“, un documentar care demască trecutul criminalului de război Globke. Motivul? Arta nu trebuie folosită pentru jignirea persoanelor. Și, într-adevăr, Globke n-a folosit niciodată arta pentru jignirea persoanelor. Numai pistolul!

În Belgia, s-a anunțat o nouă scumpire a pîinii. Cu această ocazie se precizează că, în afară de pîine, alte alimente nu se vor scumpi. Probabil că alte alimente se vor scumpi cu altă ocazie.

ZIARELE ARATĂ CĂ ÎN ȚĂRILE COLONIALE O BUNĂ PARTE DIN ȚĂRĂNIME E ÎNCĂ LA PLUGUL DE LEMN. SPRE DEOSEBIRE DE CEALALTĂ PARTE, CARE A AJUNS LA... SAPA DE LEMN.

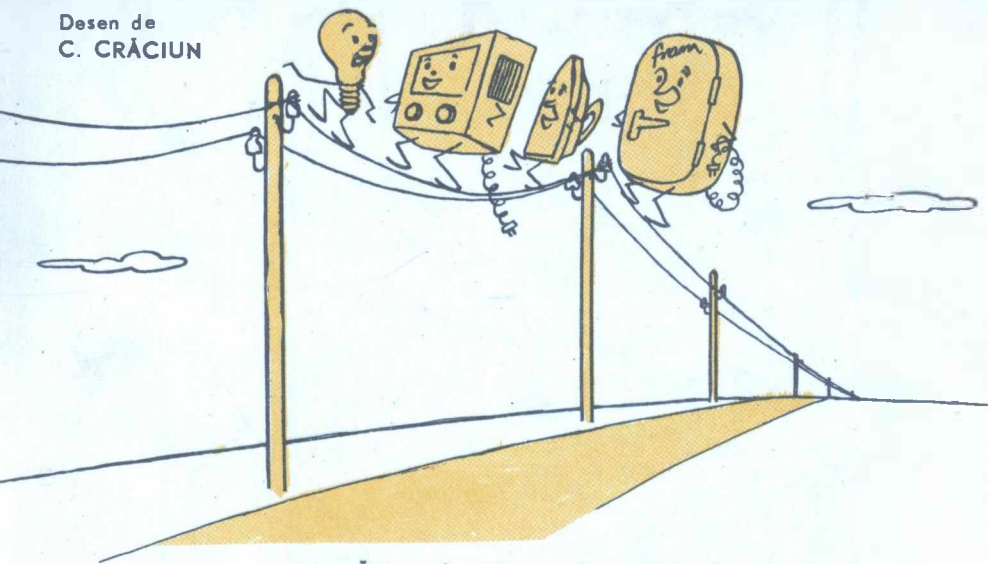
— Cu cît tremură ei mai mult, cu atît este mai stabilă economia americană

Desen de BORIS EFIMOV (din „KROKODIL“)

Desen de A. POCH

Antrenament necesar pentru viitoarele competiții ale colonialismului portughez.

- Așa e drumul care duce spre sat

Nu se găesc galoși numere mici.

- Nu vă supărați, la galoșii
ăștia nu vindeți și vîsle ?!

Desen de PALL

O să-i placă, nu?

de SILVIU GEORGESCU

Va să zică, așa:

Prima dată l-am întîlnit la Alimentara din celi. Acum o săptămîină. Eram în concediu. Și ca omul cînd n-are nici o treabă, tocmai rezemam teigheaua, pradă unor copioase inhalații cu telemea de paispce' și afumături.

În clipa cînd mă pregăteam să schimb „briza“, mă pomenesc strigat. E Lungu — bunul meu prieten și coleg, Lungu.

Ne strîngem cu căldură minile. Întrebările curg. Știți cum e cînd ești în concediu. Abia aștepti să întîlnești un coleg. Îl descoperi ca pe o haină:... s-a făcut tabelul de prime?... Pe mine m-o fi trecut?... da?... etc.

Nici nu știu cînd ne-am pomenit în fața raionului „cu bucata“.

Vînzătorul, în halat, tocmai demolează o piramidă din fasole „extra“ și dovlecei. Cu ocazia asta îmi aduc aminte și pentru ce am venit încoace.

— Ia întrebă tu — îl rog eu pe Lungu, care e mai aproape de teighea — bame are?

Cred că l-am rugat destul de frumos, nu-i așa?

Ei bine, parcă i-aș fi dat cu ardei. Odată îl văd că se schimbă la față.

— Ascultă — zice — nu te-a înjurat nimeni azi?

Intervine vînzătorul. A auzit el ceva, dar n-a auzit bine. Că tot pe Lungu îl întrebă:

— Doriți bame, tovarășe? Cîte cutii să vă dau?

Și Lungu... Lungu nu mai zice nimic. Adică zice el ceva, dar nu se poate scrie ce zice... Întoarce spatele și iese furios din magazin.

Dumneavoastră ați înțeles ceva? ...Nu?... Nici eu.

A doua oară l-am întîlnit la un bufet. Era cam la două zile după întîmplarea de la Alimentară. Intrasem cu niște prieteni să ne dezmoțim la un vinișor fierț. În față, la bufet, plin. Nu știu care dintre noi propune să trecem dincolo, în restaurant. Poate găsim o masă liberă.

Și într-adevăr găsim.

Nici n-am apucat să-mi trag bine scaunul și să savurez prima ceșcuță cu buchet de scorțișoară și tămîios, cînd peste cine credeți că dau cu ochii?... Tot peste Lungu. Parcă-i un făcut. Și chiar lîngă masa noastră. Sta cu lista dinainte. Ospătarul tocmai îi lua comanda...

M-o fi observat... nu m-o fi observat?!... În tot cazul eram dator să lămuresc povestea de la Alimentară. Știu eu ce-o fi înțeles dumnealui de i-a sărit țandăra?!

Și-n timp ce mă gîndesc și amicii mă tot îndeamnă din ulcele „că se răcește“, numai ce-l aud pe ospătar:

— Să vă dau niște bame, coane!

Și iar nu mai înțeleg nimic... Iar a sărit ca ars Lungu. Bate cu pumnul în masă. Strigă:

— Ce-nseamnă porcăria asta?

Intervin consumatorii de la mesele vecine, intervine responsabilul... Amicul, în sfîrșit, se mai potolește. Se ridică și iese vînturînd din mers o ultimă șarjă de calificative și expresii pe care, din păcate, nici de data aceasta nu le pot reproduce.

Toată noaptea n-am închis ochii. M-am gîndit așa: sînt pe lume maniaci care nu pot suferi

focul, alții apa, hîrtia, lampa cu picior... maniaci!... De unde pină unde. Lungu al nostru să nu mai poată suferi... bamele? Ce are, frate, cu ele? Ce i-au făcut bamele?

Și uite așa toată noaptea.

Ei, dar luni dimineața tot am aflat. Luni, dis-de-dimineața m-am prezentat din concediu.

Eu, am uitat să vă spun, lucrez la fabrica de conserve din Zagna Vădeni. Știți cum e în prima zi după concediu... Întotdeauna nu știi ce să faci, să ajungi tu cel dinții la serviciu. Arzi de nerăbdare să afli noutăți, să citești ultimul număr al gazetei de perete...

Și-n această excelentă dispoziție, cu cine credeți că mi-a fost dat să mă întîlnesc primul?... Cu Lungu — cu bunul meu prieten și tovarăș de lucru Lungu de la „contractări“. Mă întîmpina vesel, cu sursul său fermecător, care în alte împrejurări m-ar fi făcut să uit pe loc cele întîmplante.

Numai că de data aceasta, sursul său venea din rama gazetei de perete. Asemănarea era perfectă. Caricaturistul îl înfățișa în chip de bust statuar, omagiîndu-i fruntea — minunata lui frunte — cu o coroană din... bame natur...

Am citit și scrisoarea care însoțea caricatura și pe care la rîndu-mi o redau atît cît mi-o mai amintesc. Iat-o:

Către Fabrica de conserve Zagna Vădeni, raionul Brăila, regiunea Galați

Pentru a vă arăta ușurința și lipsa de răspundere cu care lu-

crează tovarășul Lungu din întreprinderea voastră, vă trimitem alături un contract încheiat, chipurile, între subsemnatul Tudosie Gheorghe din comuna Baldovinești, ca producător, și fabrica de conserve Zagna Vădeni ca beneficiară. Prin acest contract se pare că mi-aș fi luat angajamentul să cultiv 1.200 m.p. cu bame pe care să le predau fabricii în cantitate de 240 kg din recolta acestui an.

Felul în care tovarășul Lungu a întocmit acest contract și pe care subsemnatul — deși știu carte — l-am semnat prin punere de deșt este foarte curios deoarece la 15.XII.960. cînd l-am semnat, mă aflam internat în Spitalul orășenesc Brăila și nici măcar degetul nu-i al meu.

Se pare că tovarășul Lungu, în dorința de a-și îndeplini cît mai repede planul și să-și încaseze omul diurna, a întocmit acest contract direct de la camera de oaspeți a sfatului, singur l-a semnat, singur... etc.

Urmează un alt articol cu sancționarea lui Lungu.

Dar parcă-i un făcut astăzi. Surprizele se țin lanț.

Întors acasă, la prînz, mă întîmpină nevastă-mea:

— Ghici pe cine avem musafir?

— ??

— Pe Lungu. E dincolo. Nu știu ce spune că are de vorbit cu tine. L-am oprit la masă... Avem pui cu bame. O să-i placă, nu?

— Cum se face că mergeți pe jos? Parcă aveți motocicletă?!?

Desen de ANTONESCU-CĂRĂBUȘ

— Un rachiu, ospătar!
— Nu servim în stare de ebrietate!
— Atunci cheamă un ospătar treaz.

Vulpea

Cumetrica e bolnavă
Pare-se de-o boală gravă
Că s-a ascuțit de tot
De la coadă pin'-la bot.
De vreo două luni încoace,
Orice-ar dregi, orice-ar face,
Vinătoarea-i merge prost
Și de-aceea... ține post!
Pe-așa vreme urticioasă
Clinii stau pe lângă casă
Deci nu poți cu nici un preț
Să te-approii de coteș.
Nici cu vechea păcăleală
Nu mai ieși la socoteală...
Uite, chiar în astă clipă,
Corbul iute de aripă
Se lăsă pe-o creangă sură
Cu un boț de brânză-n gură.
Vulpea-l ia cu plan subțire:
— Ești mai chipeș ca un mire
Și, cum m-am convins odată,
Ai și-o voce minunată.
Ce ai zice, prin urmare,
De mi-ai face o cîntare?
(Știți, să-i cadă-mbucătura
Cum o vrea să caște gura!)

Corbul însă o măsoară,
Iși ia brânza-n subțioară
Și rîzînd îi zice: — Lasă...
Cînt mai bine după masă!

STELIAN FILIP

UN OM SĂNĂTOS

— Tovarășe farmacist, dacă ești bun, poți să-mi dai ceva contra durerii?

— Desigur! Ce vă doare?

— Fii mata atent unde-ți arăt eu: aici la spate, sub șale, ce-i?

— Rinichiul!

— Ala-i! Acolo mă doare! Dă-mi ceva!

— Nu pot! Trebuie să mergeți la un doctor!

— De ce să merg la doctor? Dumneata nu te pricepi? Că doar alini aici toate durerile! Nu vezi c-aighicî rinichiul dintr-o ochire?

— De cînd vă doare?

— De vreo trei luni!

— Și de ce nu mergeți la doctor?

— Ce să-mi spună? Că-s bolnav! Nu mă duc! Așa barem zic că-s sănătos! Au!

— Ce-i?

— M-a împușt!

Ce-i aici în dreapta, în față?

— Ficatul!

— Ala-i! Dă-mi ceva și de ficat!

— Decînd vă-njunghie?

— De un an! Au!

Ia uite, iar! Ba rinichiul, ba ficatul!

— De ce nu vă duceți să consultați un medic?

— Ce-o să-mi spună? Că-s bolnav de ficat! Nu mă duc!

Așa barem zic că-s sănătos!

— Dar vă doare!

— Ei, da, dar dacă nu-mi spune el, dacă, vorba aia, n-am scris la mîna că-s bolnav, zic că-s sănătos! Hop!

— Ce „hop“?

— Ce-i aici?

— Stomacul!

— Parcă am simțit un cuțit... Probabil ulcer! Zău, arătați-vă urgent unui medic!

— Niei gînd! Să-nceapă cu tratamente, cu regim, cu medicamente, nu, nu! Atîta timp cît nu calc pe la el, pot să zic că-s sănătos!

— De cînd vă înjunghie în stomac?

— De șase luni!...

— Și rezistați, așa, bolnav?

— De unde știți că-s bolnav?... Mănînc, beau, nu țin regim... Aoleu!...

— Ce-aveți?

— Spune-mi ce e cînd te înțepă în cap? Aici, mai sus de ceafă?

— Poate să fie de la tensiune! V-ați luat vreodată tensiunea?

— Eu? Da' ce-s nebun? Să-ncep și eu ca ăia: 17 cu 11: 15 cu 9; 20 cu 12, ce-mi ajută dacă-mi cunosc scorul? Cît am, am! Dacă nu știu, sînt sănătos! Este?

— Nu!

— Lasă, lasă! Nu vreau să dau în ipohondrie! Eu nu sînt ca... ține-mă să nu cad!... Uf!... Mersi...

— Ce-aveți? Luați loc...

— O amețală... De la ce-o fi? Ce e cînd ai o amețală?

— Poate să fie de la mai multe...

— Domnule, că prăpăstios mai sînteți! Are omul o amețală și voi gata! A...a... apă... apă... ...mă înăbuș...a...a...apă... mersi...uf... mi-a trecut...

— Suferiți și de inimă?

— Eu? Nici gînd! N-auzi că nu sufăr de nimic? Sînt sănătos, tovarășe!

— Bine, bine... Să vă dau totuși niște medicamente...

— Da, dă-mi un antinevralgic...Cît e?

— Doisprezece bani și jumătate.

— Bine, dă-mi două! Poftim 25 de bani! Deși eu nu pot

să sufăr să iau medicamente! În viața mea n-am luat! D-ăia sînt sănă...mamăăăă!...

— Ce-aveți?

— Rinichiul... Aoleu, m-au trecut sudorile! Al naibii junghi!

Și să vezi cînd se pornesc toate odată: capul, ficatul, rinichiul, stomacul, inima... Da-mi trece!..

Așa că vezi...

— Trebuie neapărat să mergeți la un medic!

— De ce? Să-mi spună că-s bolnav?... Fii serios, dragă! Ce să caut la medic?... ..

A avut o înmormîntare frumoasă, și ultimele lui cuvinte au fost: „Nu chemați nici un medic, și n-aveți grijă că nu mor! Sînt sănătos!“

Și a murit.

SORIN RĂȘCANU

— Ce te-ai infofolit așa?!

— Păi știi dumneata ce e în pagina următoare a Urzicii!
Întoarce foaia și o să ai explicația!

Desen de L. LIVADARU

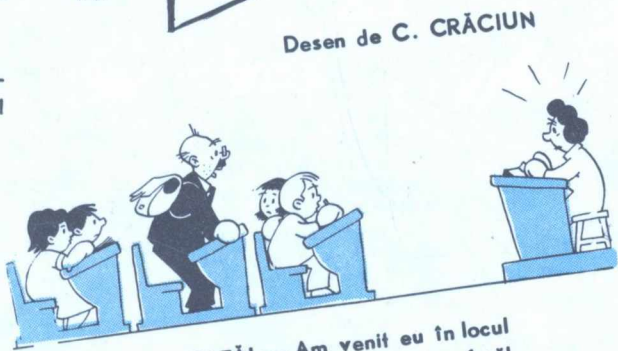
Desen de V. CRIVĂȚ

- Am întârziat, scumpule?
- De loc! E 12 fix!

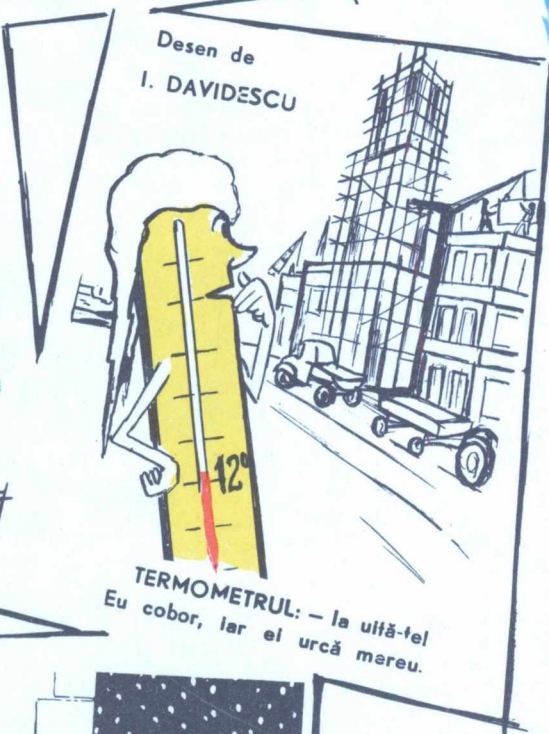
Desen de PALL

- În sfârșit, se găsește sirop la gheață!

Desen de C. CRĂCIUN

TATĂL: - Am venit eu în locul copilului, că e prea frig afară!

Desen de I. DAVIDESCU

TERMOMETRUL: - la uită-te! Eu cobor, iar el urcă mereu.

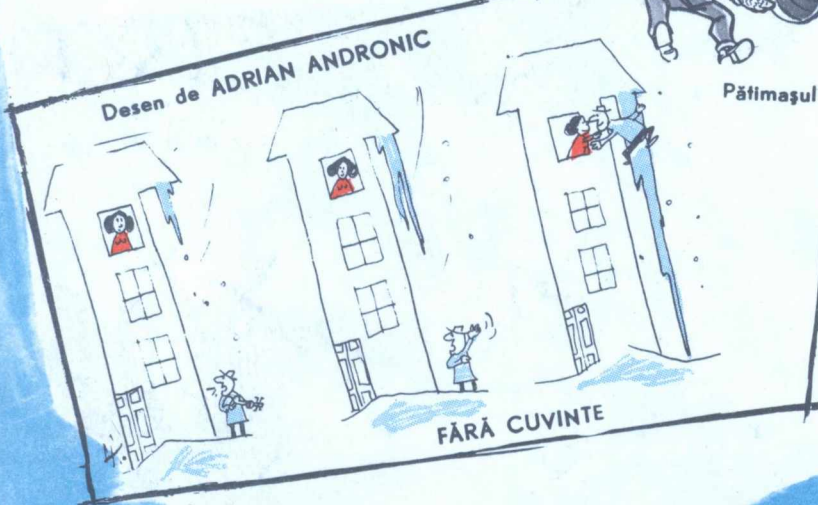
Desen de N. GHENADIE

AMOR: - Brrr, ce frig e afară! Am impresia că sub zăpadă e mai cald..

Pătimașul fotbalului, la 12 grade sub zero.

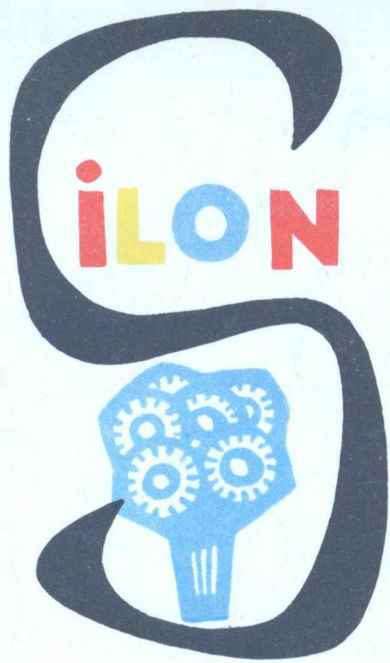
Desen de FRED GHENĂDESCU

Desen de ADRIAN ANDRONIC

FĂRĂ CUVINTE

nă?“ „Blondă, mamă!“ „Aha, blondă!“ Atunci un bleu! Ai să iei 9!“ Să nu mă mișc de-aici dacă puteam să înțeleg de ce o să iau 9 pentru că profesoara mea e blondă!

Cînd am ajuns la mama lui Nicu, aceasta a exclamat: „Te așteptam!“ Apoi a avut loc între ele următoarea convorbire:

- Ți-a spus Nicu?
- Mi-a spus!
- Joi e ziua ei!
- Da, știu! Ce propui?
- Mă gîndeam la un silon!
- Eu așa spune un complet!
- Nu-i prea mult?
- Nu, că al meu stă mai prost decît al tău! Și mîine ar putea să stea și al tău la fel de prost!
- Ai dreptate! Auzi că e blondă!
- Atunci un bleu!
- Și eu m-am gîndit!
- Cu năsturași sau fără?
- Știu eu cum i-o fi plăcînd? Că dacă nu nimerim...
- S-au întors către mine.
- Tu nu știi, ea poartă cu nasturi sau mai mult fără?
- M-am fisticit.

— Păi, mamă, eu... n-am observat... eu în clasă...

— Știu! În loc să fii atent la lecție, la profesoară, te joci! Oof! Copiii ăștia!

M-au lăsat.
— Atunci ce facem?
— Să vorbim și cu celelalte mame...

— Da, dar trebuie să aranjăm în așa fel ca noi să predăm cadoul...

— Înțeleg! Dar cum facem că nu putem să-l dăm amîndouă!

— Ba da! Tu dai bluza și eu jacheta!

— Perfect! Atunci să ne împărțim mamele!

Iar s-au întors la mine.

— Cîți sînteți în clasă?

— Patruzeci!

— Bine! Două sîntem noi, mai rămîn 38! Tu vorbești cu 19, eu cu 19! Strîngem banii, cumpărăm silonul și mergem împreună la ea!...

— Trebuie să procedăm foarte abil! Să nu se supere!

— De ce? Un cadou din partea clasei de ziua ei e ceva care poate supăra? Și doar nu cerem nimic în schimb! E de-ajuns însă să știe că noi două sîntem mamele celor doi și oricît...

— Da!... Atunci să pornim.

Și am pornit. Am circulat cu mama pe la toate cele 19 mame, dar numai două au optat pentru silon. Restul de 17 nici n-au vrut s-audă, ba una chiar i-a spus mamei:

— Frumoasă educație îi dai copilului! N-ajunge el om dacă o ia de mic cu siloane!

Am sărit ca ars.

— Dar nu eu am vrut să...

Și n-am mai continuat că mama m-a pleznit, m-a smucit de mînă și a plecat trîntind ușa.

Mama lui Nicu a avut și mai puțin succes. Optsprezece mame au dat-o afară. Așa că au cumpărat silonul în cinci.

A venit și ziua cu pricina.

— Hai la profesoară! mi-a spus mama.

— Nu merg...

— De ce?

— Nu merg!

Pac. O palmă.

— Ai să mergi! Cum vrei să știe că eu sînt mama ta și tu ești băiatul meu?

O SĂ FIE NUNTĂ MARE

*Umblă zoonul prin tot satul
Și de-a lungul și de-a latul,
Că-ntr-o lună, cel mult două,
Vom vedea o piesă nouă
La căminul cultural...
Că în stadiul actual
Piesa, denumită-mi pare
„O să fie nuntă mare“
E în studiu permanent...
Și dacă pentru moment
N-au loc încă repetiții
E că-s unele condiții
Și motive,
Obiective,
(De director am aflat
Că ar fi plecat din sat).
Și cum el cam tot lipsește
La cămin îl implinește
Lăcătul, care vestește
Că-n această-imprejurare
N-o să fie nuntă mare,
Nu va fi nici azi, nici mîine...
— Bine, zic, dar cum rămîne?*

*Cînd vedem piesa cea nouă?
— Peste-o lună, poate două!...
— Care lună, care două,
Că de-atunci trecut-au nouă
Trece anul (nici n-ai crede)
Numai piesa nu se vede,
Nici directorul poznaș
Care-i tot pe la oraș.*

*P.S.
Astăzi însă am aflat
Cum că-n sat s-a anunțat
Că se-nsoară
Mîine seară
Tudoriță cu codana
De Ileana,
Și că nunta lor o în
Chiar în sală la cămin
Deci sînt perspective clare
Că acum fără-aminare
O să fie nuntă mare.*

ION RUȘ

— Păi dacă spui că mă cheamă Petrică Stamate?

— Și dacă mai e un Petrică Stamate în școală? Nu înțelegi că trebuie să te vadă la față? Hai!

M-a tras. Mergeam ca bătut. Eram eu bătut, dar mergeam ca bătut măr. Ne-am întilnit cu mama lui Nicu. El o tulise la box. Cînd am intrat la profesoară, îmi venea să plîng. Îmi venea în minte vorbele acelei mame care spusese: „Dac-o ia de mic cu siloane“...

Iat-o și pe profesoară...

— Am venit să vă felicităm cu ocazia zilei de naștere! spuse mama.

Profesoara a zîmbit:

— Mulțumesc!...

Și-au strîns mîinile toate trei. Apoi profesoara le-a spus:

— Ați venit, desigur, și în problema copiilor! Stau cam slab la matematică!...

Mama parcă n-a auzit.

— Și din partea clasei! continuă ea, o mică atenție...

Eu dacă așa fi putut sări pe fe-reastră, așa fi sărit. O începeam de mic cu siloane...

Amîndouă au întins pachetele.

— Ce-i aici? întrebă profesoara.

— Aăă... silon... bleu... un complet... Să-l purtați sănătoasă!...

Profesoara s-a uitat la mine. M-a văzut negru la față. M-a mîngîiat pe creștet. Apoi a rostit:

— Mulțumesc, dar nu vă supărați, nu pot să primesc...

Mama, săraca, a îngălbenit...

— Dar... de ce?

— Cum să vă spun... dacă vreau silon... îmi cumpăr singură... sau îmi dăruiește soțul meu... De la copii nu primesc silon... și nici alte daruri de felul acesta...

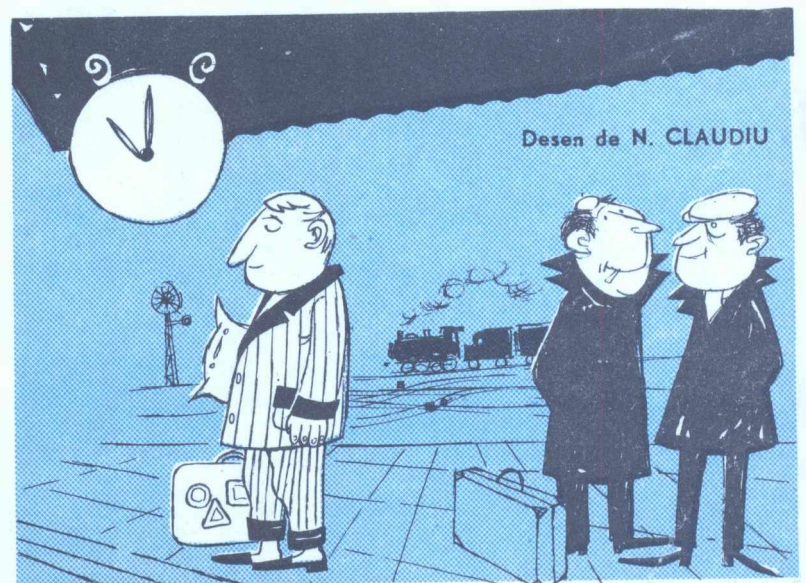
Îmi venea s-o sărut pe profesoară și uitasem complet de orice 4 pe care îl promisem de la ea. Pesemne că privind la ea îmi rideau ochii de bucurie pentru că și ea s-a uitat la mine și mi-a zîmbit.

Am plecat de acolo fericit și m-am jurat să ajung primul la matematică. Pentru că, datorită ei, „n-o începeam de mic cu siloane“. Și deci o să ajung om.

.....
A doua zi, cînd am intrat în clasă, pe catedră strălucea un buchet de crizanteme care parcă lumina clasa. Și profesoara ne-a zîmbit fericită...

Peste trei zile am luat un 9. Era un 9 curat, un nouă alb. Nu era „un bleu“.

STAMATE PETRICĂ
elev cl. a V-a
p. conf. SADI RUDEANU

— Și de ce e în pijama?

— Ca să se știe că are bilet pentru vagon de dormit!!!

TRAISTA CU PERLE

Mai tare decât Gerovitalul

La Centrul cooperativei meșteșugărești „Tehnica Încălțămintei” nr. 8 din str. Mihai Vodă se află următorul anunț trimis de serviciul producției al U.C.M.B., calea Plevnei 46, pentru uzul tuturor unităților cooperativei.

ATENȚIUNE

Aici se poate recondiționa încălțăminte bărbați și femei prin încăputări cu următoarele

PREȚURI

Bărbați lei 70

Femei lei 60

Comenzile se execută în mod ireproșabil și în termen de cel mult 10 zile.

Anunțul de mai sus dă naștere la unele nedumeriri:

1) De ce recondiționarea unui bărbat este mai scumpă decât recondiționarea unei femei?

2) De ce nu se specifică cât costă recondiționarea unei perechi de încălțăminte?

3) La prețul recondiționării persoanelor de ambe sexe intră oare și recondiționarea încălțăminteii acestora?

4) Mi se pare ciudat că prețul recondiționării persoanelor depinde numai de sex și nu și de vârsta acestora.

Făcînd parte dintr-o familie de oameni care n-au trăit prea mult, aștept lămuriri urgente.

Literatură și Glutaicid

„Baladele vesele și triste” ale lui Gh. Topîrceanu au apărut recent într-o nouă ediție în colecția „Biblioteca pentru toți” însoțite de prefața tovarășului N. Ciobanu.

După ce autorul prefeței face o serie de considerente critico-istorice asupra operei regretatului scriitor, citează și comentează forța și realismul imagisticii topîrceaniene. Referindu-se la „Rapsodii de toamnă”,

tov. N. Ciobanu admiră, pe drept cuvînt, saltul care privește spre munte, „mîndru ca o flamură”, cit și versurile „despre un trîntor care e nervos și foarte slab de constituție”.

Un trîntor nervos și mai ales foarte slab de constituție? Nu se poate! Trîntorul este simbolul zoologic al lenei, iar leneșul, de cele mai multe ori, ne apare placid și mătăhălos. Topîrceanu n-a putut face această eroare grosolană de portretistică. Și, într-adevăr, nici n-a făcut-o, pentru că strofa citată corect are următorul text:

Un țîntar nervos și foarte

Slab de constituție

În zadar vrea să ia parte

Și el la discuție.

Apariția țîntarului, trebuie să recunoaștem că salvează imaginea elaborată de N. Ciobanu.

Dar tovarășul Ciobanu pare în continuare a nu fi de acord cu simbolurile animaliere ale lui Topîrceanu. Astfel, comentînd versurile:

Doar o gărgăriță mică

Blestemîndu-și zilele

Necăjită cere sfatul

Unei molii tinere

Că i-a dispărut bărbatul

În costum de ginere.

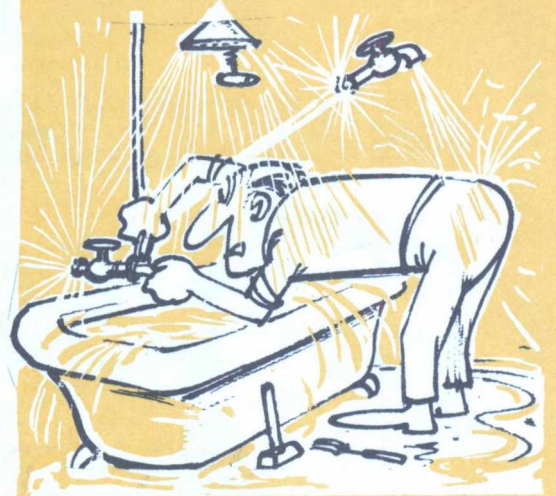
Prefațatorul volumului ne asigură că bărbatul unei vrăbii tinere este cel care a dispărut în costum de ginere și nu soțul infidel al gărgăriței.

Tov. Ciobanu trebuie să fie foarte atent, pentru că de la citatul din memorie pînă la „citatul din burtă” nu e decât un pas.

m. p.

(După materiale de la tov. COADĂ ION din București și EMILIAN CHIȚU din Arad).

NIMIC MAI PLĂCUT DECÎT O BAIE BUNĂ...

...Dar pentru aceasta ca și pentru alte reparații e mult mai indicat să folosiți serviciile Cooperativei „Metal-Casnică”.

Unele S.M.T.-uri au rămas în urmă cu repararea remizelor

— Cu utilajul stăm bine: e reparat 100%.
Remiza însă numai 10%!
— Remiză 10%? Păi e „grasă” nene! Pe onoarea mea de... ospătar!..

Desen de AL. CLENCIU

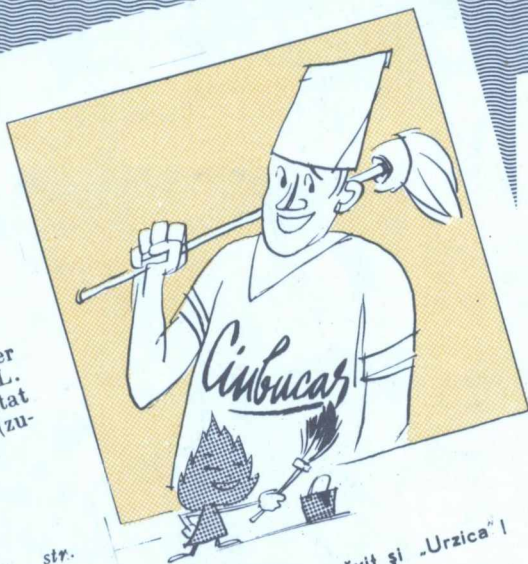

DESTINATAR :

Șeful de echipă Boer
Ioan de la T.R.C.L.
Cluj, care a executat
lucrări particulare (zu-
grăveli), ilegal.

EXPEDITOR :

Albu Romulus, str.
Horea 37, Cluj

... drept care l-a zugrăvit și „Urzica”!

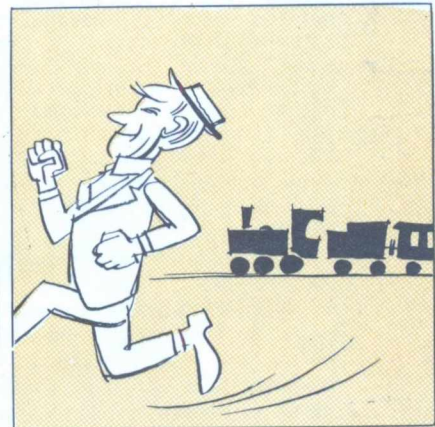

DESTINATAR :

Șeful stației C.F.R.
Ileanda și șeful haltei
C.F.R. Rus, care
au purtat inutil pe
drumuri pe cetățenii
ce doreau să obțină
abonamente.

EXPEDITOR :

Un grup de călători
din Dej

— Alții m-au purtat pe drumuri încît cu antrenamentul pe care l-am făcut ajung mai lute pe jos.

NOBUTĂȚI

DESPRE CAZURI VECHI

Una agricolă

Unul dintre corespondenții noștri voluntari ne-a scris că nu departe de sediul Sfatului popular Baldovinești (raionul Brăila) se află un teren plin de gropi, unele mai mari, altele mai mici și... invers.

Din cauza celor arătate — adică a gropilor — terenul nu putea fi folosit în scopuri agricole, deși sincer vorbind i s-ar potrivea de minune.

Sesizând organele raionale ni s-a răspuns că suprafața de teren la care ne referim va fi nivelată și redată agriculturii.

Chestiunea în discuție fiind agricolă nici nu ne miră că intervenția noastră a dat roade!

De-ale gurii...

De curând am făcut cunoscut comitetului regional de „Cruce Roșie” din Iași, atitudinea casierei acestei instituții, Fronea Olimpia, care cu unii vorbește urât și cu alții obraznic, considerând probabil că astfel nu i se va putea imputa vreodată că se exprimă... șablon. Drept urmare a notei trimise de redacție, conducerea „Crucei Roșii” din Iași a pus în vedere sesizantei să-și schimbe actuala comportare inacceptabilă cu una acceptabilă.

Va să zică, de acum înainte Fronea Olimpia, casiera, nu se va mai ocupa numai de numărare. Va și măsura. Iși va măsura cuvintele.

Sportul și ale lui...

Echipa de handbal de la întreprinderea „Colorom” din Codlea devenise cunoscută nu datorită performanțelor ci datorită lipsei de echipament. Nici mingea n-avea.

Arătând aceasta Consiliului regional al Uniunii pentru cultură fizică și sport, ni s-a comunicat că starea de lucruri relatată este rezultatul dezinteresului manifestat de președintele asociației sportive respective față de handbal, dumnealui având o slăbiciune pronunțată pentru fotbal. Ni s-a promis însă că echipa de care pomeneam va primi curând cele necesare bunei desfășurări a activității ei.

Vestea ne bucură mult. De data asta la „Colorom”, în materie de handbal, care e un joc de minge cu mîna, s-a pus odată și... umărul!

Balconiadă

În preajma Gării de Est din București au fost ridicate o serie de blocuri foarte frumoase, printre care două denumite: „D 1” și „D 2”.

Fiind însă înștiințați că balcoarele acestor blocuri (D 1 și D 2) au trebuit să fie supuse unor refaceți datorită citorva defecțiunilor ce prezentau, am arătat situația S.P.C.-ului.

În legătură cu aceasta, am fost anunțați că întreprinderea de construcții și montaj nr. 1 a luat măsuri și că în viitor

asemenea cazuri nu se vor mai repeta.

Deci e clar. La balcoane n-o să mai apară defecțiuni. O să apară numai locatari!

Poftiți la drum!

Un cititor al revistei ne-a relatat că lucrările de pavare a șoselei Chiajna—Dragomirești-Deal sînt mult întrziate din care cauză linia autobuzului 52 nu poate fi prelungită nici măcar cu o stație.

Aducînd aceasta la cunoștința sfatului popular raional, am primit după cîtiva vreme un răspuns din care se desprind următoarele: șoseaua a fost nu de mult dată în folosință iar autobuzul 52 circulă acum pînă la Dragomirești-Deal.

Actualmente deci călătorului de pe șoseaua Chiajna îi șade bine și cu drumul pavat și cu autobuzul 52!

DAN MANOLESCU

— Am venit cam tîrziu, bade...
Cum se simte calul, mai trage?
— Da, trage să moară!

Desen de M. STĂNESCU

AVARUL

Desen de M. CAPĂȚĂ

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

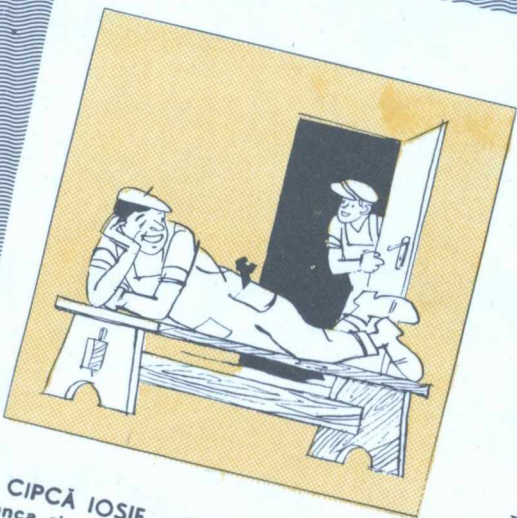
Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție
14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
„CASA ȘCINTEII” BUCUREȘTI

DESTINATAR:

Cipcă Iosif, electrician la Oficiul foraj Moinesti, secția Runcu, care în loc să intervină imediat pentru repararea unor defecțiuni a preferat să se lungească pe o bancă și să se culce.

EXPEDITOR:

Al. Niculae, Urcăești

CIPCĂ IOSIF — Zici că la voi nu e „curent?” Iau banca și vin imediat să dorm acolo, că aici trage al naibii!...

Desene de A. POCH

Vezi copii, un furnicar,
Prin troiene fac mătânii
Și-n afară de orar
Școala merge, dar... pe sănii.

Puștii-n netedul decor
Au uitat total de geantă
Cînd alunecă ușor
Zece metri buni pe pantă.

Profilat pe cerul sur
În năvalnică grămadă
Rece la tot ce e-n jur
E doar omul de zăpadă!

TITI GHEORGHIU
Vaslui

Eug. Lăzăreanu 1962

urzica

În comandamentul unic danez-vest-german, Bundeswehrul își face jocul